



„V čas večera bude svetlo.“

Zach. 14, 7.

Ročník XVI.

September—Október 1940.

Číslo 9.—10.

*Zau.*

## JEŽIŠ NESKLAME.

Keď sa ťažko kráča      Keď sa nebe chmúri,  
cestou k výšinám,      keď som v ohni zlom,  
križ keď k zemi stláča,      a keď búrka zúri  
Satan hrozí nám,      hromu rachotom,  
v pokušenia bitke      keď sa vietor vzdúva,  
keď už klesáme,      so mnou Ježiš môj,  
Ježiš vždy je blízko,      čujem, ako vraví:  
Ježiš nesklame.      Len sa nič neboj.

Po útrapách žitia  
čaká odmena,  
za víťazné boje  
verným slúbená.  
Za Jordánom zdutým  
v sláve zplesáme,  
privíta nás Ježiš,  
bo On nesklame.

Karol Larsson:  Kristus vo vás.

V marcovom čísle Večernice uverejnila som článok „*Sostúp s križa*“, napísaný veliteľom Armády spásy vo Švédsku, Karlom Larssonom. Článku bol venovaný veľký záujem a mnohí z čitateľov vyslovili zaň zvláštne poďakovanie, bo vraj im neobyčajne poslúžil. — Majúc na zreteli pranie tých, ktorým naozaj ide o prehlbenie duchovného života, podávam tu ďalšiu úvahu milého veliteľa. Našla som ju vo švédskom „*Stridsropete*“ z roku 1938, ale nepokladám ju za zastaralú, veď téma „*Kristus vo vás*“ bola pred 2000 rokmi práve tak aktuálna, ako je dnes. Čo vravím — téma? Bárs by nikomu ani na myseľ neprišlo, že je to púha téma. Čítajte článok s vedomím, že „*Kristus vo vás*“ je Božia požiadavka na každého, kto sa nazýva Kristovým menom a istotne Vám prinesie toľko požehnaní, koľko priniesol mne, keď som ho prekladala. Prajem Vám to z celého srdca. —f—

„ . . . až by Kristus zformován byl ve vás.“

„ . . . dokiaľ nebude Kristus vypo-dobený vo vás.“ Gal. 4, 19.

Kristus vypo-dobený, sformovaný vo vás! Nemali by sme sa poctivo pýtať, ako ďaleko sme sa v tomto ohľade dostali? Kedy začal Kristus rásť v našom živote? Ako ďaleko sa dostal za posledných dvadsať rokov u nás, s ktorými už je tak dlho? Alebo myslíme na tie najposlednejšie roky. Vidí naše okolie nejaký pokrok pri nás? Pavel hovorí často o vzraste duchovného človeka. „Pre tú príčinu skláňam svoje kolená pred Otcom nášeho Pána Ježiša Krista“, píše Efežanom (3, 14), „žeby vám ráčil dať podľa bohatstva svojej slávy, skrze svojeho Ducha, mocou zosilniť na vnútornom človeku.“ A ďalej hovorí, že máme byť dospelí a nie deti, a rásť v každej veci v neho, ktorý je hlavou — v Krista.

#### Rastieme tak?

Mnohí sa vieme rozpamätať na to, ako sme sa na verejách dverí merali a značili si, o koľko sme za rok narástli. Keby sme boli telesne rástli tak pomaly, ako niektorí rastú duchovne, boli by naši rodičia nad nami zúfali. Akými sme to duchovnými trpaslíkmi! Prečo nerastieme?

Čo je to, čo bráni, aby Kristus bol sformovaný v nás? Má azda spoluuchadzačov o trón nášho srdca?

Počuli sme už o tej skupine Dalarňanov\*), ktorí pred niekoľkými desaťročiami sa vystahovali do Svätej zeme, aby sa tam stretli s Kristom, ktorého skorý príchod očakávali. Snáď si tiež mysleli, že sa im v zemi, po ktorej On sám chodieval, snadnejšie bude žiť život, podobný jeho životu. Po niekoľkých rokoch musel však vodca tejto skupiny vyznať: „Keď sme v Joppe vystúpili na zem, vystúpil s nami i starý Adam.“

\*) Túto udalosť opísala veľká švédka spisovateľka *Selma Lagerlöfová* v knihe *Jeruzalem*.

Ranila ta nejaká poznámka, zdalo sa ti, že ta prezerajú, nedostal si tú prácu, s ktorou si rátal? Zatriasla tebou závišť, keď niekto z bratov alebo sestier dostal príležitosť, ktorú si pokladal za vhodnú pre seba? Utiahnul si sa, veď ty predsa nikomu nechceš stáť v ceste!! Pozri sa teraz, aká je pravda. Touto „jemnocitnosťou“ sa nemáš čo chváliť. To v tebe jednal starý Adam, to nebol Kristus. Vieš to veľmi dobre, aj keď to nechceš uznať.

Starý evanjelista Cigán Smith rozprával v Amerike pred niekoľko rokmi niečo zo svojho života. Wiliam Booth už ho ako 17ročného zaradil medzi evanjelistov. Raz odpoludnia konal W. Booth so svojimi pomocníkmi shromaždenie, kde hovoril, ako je nutné podobať sa Ježišovi. Po shromaždení pili spoločne čaj. Mladý Gipsy Smith sa pri tej príležitosti niečo opýtal, čo sa Boothu tak boľastne dotklo, že na to zostra odpovedal. „Pán Booth“, povedal mladík, „moja otázka snáď bola nevhodná, vy ste sa však urazili a na to nemáte práva. To sa nepodobalo Ježišovi.“ — A Smith pokračoval: „Za niekoľko minút prišiel W. Booth za mnou, vzal ma okolo hrdla a povedal mi: Mal si pravdu, nechoval som sa ako Ježiš. Odpusti mi! Na toto jednanie Boothovo som nemohol zabudnúť. Videl som skutočného kresťana.“

Ako to bolo, keď si išel do shromaždenia? Bola to Kristova podoba, ktorá kráčala po ceste v tebe? Záležalo ti na tom, aby si prišiel včas, zaujal miesto v sále hneď vpredu? Radoval si sa, že sa môžeš zúčastniť modlitebného shromaždenia? Bol si hotový rozdávať duchovné dary a pomôcť niektorej duši nájsť Pána? Alebo si prišiel iba ako statista, aby si zaujal miesto niekde vzadu, posberal niečo z toho, čo bolo povedané a len čo je reč u konca, ponáhľaš sa domov? Kde boly myšlienky? Koľko je nás, ktorí si uvedomujeme, že sme spoluzodpovední, že náš spev, naša modlitba, naša viera, naše chovanie, naše svedectvo o milosti, ktorá sa nám stala, má veľký význam pre celé shromaždenie? Na rečníkovi nezáleží všetko! Mnohí účastníci shromaždenia idú domov takí chudobní, prázdni, pretože nič zo seba nevydali, — ani v shromaždení, ani niektorej duši, s ktorou sa stretli.

Kristus potrebuje svedkov. Nie pohodlných mužov a pohodlné ženy, ktorí myslia v prvom rade na seba a potom venujú nejaký ten zlomok svojho času a svojej sily na rozšírenie Jeho kráľovstva. Mali by sme sa tak usilovať v Jeho záujme, ako sa svet usiluje v záujme svojom, svedčiť o Ňom v shromaždeniach, v dielni alebo doma, práve tak, ako ľudia tohoto sveta svedčia o svojich bôžkoch.

Áko sa chová Kristus v nás k chybujúcim bratom? „Pane,“ pýtal sa Peter, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne pohreší? Do sedem ráz?“ A Ježiš mu odpovedal: „Nehovorím ti, že do sedem ráz, ale až do sedemdesiatšedem ráz.“ (Mat. 18, 21—22).

Keby ľudia jednali podľa tohto ideálu, vyzeral by svet celkom ináč. Dnes sa väčšina ľudí v srdci zaoberá nejakou malou privátnou vojnou. Znásobte to niekoľko miliónkrát a máte svetovú vojnu. Kristus sformovaný v mojom srdci je predovšetkým pre pokoj.

V dobe, keď je svet zaplavený rozrušujúcou, škodlivou, mravne menejcennou literatúrou, keď sa na literárnom bojišti stretáme s dobre vyzbrojeným odporcom, mali by sme pokladať za svoju povinnosť, práve na túto frontu priviesť posilu, ľudí, ktorým záleží na rozšírení dobrej kresťanskej, poučnej literatúry. Počet literárnych svedkov by sa zdvojnásobil. Rozširovanie literatúry je tiež príležitosť, pri ktorej je Kristova podoba viditeľná.

#### Deti a mládež.

Nedeľná škola potrebuje pomoc. Bol si požiadaný, vziať si jednu triedu. Hľadel si sa vyhovoriť tým, že nedeľu potrebuješ pre seba, že musíš odpočívať? Nechcel si sa zaviazat, vziať na seba povinnosť. Myslel si na to, čomu sú deti sveta vystavené v nedeľu? Hlavnou príčinou však bude to, že nemáš dost lásky, aby si pásol Jeho ovečky. Nuž, tí malí, ktorých si mohol priviesť ku Kristu, zahynú. Mysli na to, že je to Majster, ktorý ti z tých detských duší kynie, ktorý ťa volá, aby si sa ich zaujal. Čo Mu odpovieš, keď sa ťa jedného dňa opýta, čo si spravil pre tých, ktorí sú mu takí drahí?

Veľká časť našej nádhernej mládeže upadá do bahna pijatyky a nemravnosti. Čo všetko sa robí pri tanci, vymyká sa popisu. Tu treba kresťanom otvoriť oči. Istotne by mala naša mládež vystúpiť a ukázať niečo väčšie, lepšie a krajšie než to, čo môže ponúknuť svet.

Speváci, máme radosť z vašich krásnych spevov, ktorými nás oblažujete v shromaždeniach. Dúfam, že spievate a hrajete pre Ježiša, že vám záleží na tom, aby Jeho podoba vynikala i z vášho spevu a z hudby. Tuná nezáleží tak mnoho na vonútornom úspechu, tuná neprichádza do úvahy, čo si myslel

ten alebo tá. Prvou otázkou musí byť: „Vyniknul Pán Ježiš? Videli Ho ľudia vo mne?“

„— — dokiaľ nebude Kristus vypodobený (sformovaný) vo vás.“

Bolo cieľom všetkých evanjelistov, všetkých kazateľov, všetkých dôstojníkov Armády spásy, aby u tých, za koho sú zodpovední — nech už ako Galatania sa dostali na scestie, alebo sú práve len znovuzrodení — „vymilovali“ podobu Kristovu? Úfam sa tomu. Nech to znamená i rodiť v boľastiach, sotrvaj, kým nedôjdeš k cieľu. Bez boľasti sa ešte ani jedno duchovné dieťa nenarodilo.

#### Krestanské merítko.

Brat môj, moja sestra! Kamarát v Kristu! S akým cieľom sa chceš spokojiť? Postačí ti, byť priemerným krestanom? Práve tak dobrým ako sú všetci ostatní, s ktorými si sa stretnul, práve tak dobrým, ako sú mnohí členovia tvojho sboru? To je málo. Musíš cieľiť vyššie! Nech je tvojím najvyšším cieľom byť príkladom, vzorom. To je možné len tak, ak bude v tebe stormovaný Kristus. Nič menšie nebude uznané v ten veľký deň.

„Jestliže pak kdo ducha Kristova nemá, tent není jeho“, hovorí apoštol. Tu máme v krátkej vete vyslovené „a“ i „zet“ celého krestanstva. Pavel celú tú otázku zrejme zjednodušuje. Tu nepomáhajú nijaké cirkevné knihy, nijaké krstné svedectvá, nijaké rovnosaty. Záleží to na Duchu. Kto nemá Kristovho Duha, nepatrí Kristovi.

Pomyslite, keby sme tak v krestanstve uviedli Kristove ideále do našich domácností, do priateľstva, do shromaždení, do zamestnaní, do zodpovedností, ktoré máme za druhých, do nášho misionárenia — akú by sme to všetci dovedna tvorili mocnú a víťaznú armádu! Pre väčšinu by to znamenalo nový smer. Mali by sme nové krestanstvo. Svet by sa pozastavil a divil by sa, čo sa to deje. Bol by to najväčší zázrak od prvých Letníc.

V prvých dňoch Letníc boly to ohnivé jazyky, ktoré otvorily učeníkom dvere k ľuďom a premenily ostýchavých mužov a bojzlivé ženy v odvážnych bojovníkov. Od tej chvíle rástli. Kristova podoba začala v nich byť viditeľná. Ich duch, ich odvaha, ich vytrvanlivosť a neoblomnosť pripomínala na Neho. Kristova podoba začala v nich dozrievať.

Kiež by nám Boh dal nové Letnice! To je to, čo naše

kresťanstvo, náš svet nado všetko potrebuje. Potom už by sa nik nepotreboval pýtať: Kdesú tí kresťania? Svetové prebudenie by začalo.

#### Služebný duch.

Negatívnou stránkou je veľmi ľahko sa zaoberať. Čo postrádame, to nám často bije do očí. Čo však máme? Keď Ježiš v nás začne bývať, aké to bude mať následky? Neprinesie so sebou vzácne dary?

Keď Kristus začne byť formovaný v človekovi, naplní ho svojím smyslom pre službu. „Sebe samého zmažil, spôsob služebníka prijav.“ V dobe, kedy kde kto sa domáha svojho práva a chce uplatňovať svoju osobnú vôľu, keď milosrdenstvo a tichosť stratily na cene, vyžiaruje podoba služebníka nádherné svetlo. Apoštol narieka nad tým, že každý hľadá len svoje vlastné veci a nie to, čo patrí Kristu Ježišovi. Keď však On bude Pánom na tróne nášho srdca, keď On nás naplní svojou slávou, vtedy bude z nás žiariť pohotovosť k službe.

Keď On bude bývať v našich srdciach, naplní našu myseľ a náš život novou harmóniou. Apoštol to popisuje takto: „Čo je pravdivé, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je ľúbe, čo je dobropovestné, ak je nejaká ctnosť, a či je nejaká chvála, o tom myslite.“ (Fil. 4, 8.)

S nadšením volá: „Ako bohaté na slávu je toto tajomstvo, ktoré je Kristus vo vás, tá nádej slávy.“ (Kol. 1, 27).

Je ľahké, dať sa do kopy a povedať „my“, kde by malo byť povedané „ja“. Dajme si osobnú otázku: Ako je so mnou? Ako je to s formovaním Krista v mojom živote? Vyniká Jeho podoba zo dňa na deň jasnejšie? Nesvádzajme svoje zaostanie na nikoho. Nič inšie, ako náš vychladnutý modlitebný život, naša vlastná ľahostajnosť, naša vlastná nevernosť, naša vlastná zbabelosť, náš vlastný hriech, či v myšlienkach, či v skutkoch, nebráni tomu, aby bol Kristus v nás formovaný, nič inšie nás nedovedie až tam, že Ho stratíme, ak už v nás raz býval.

A nie je to tiež ľudská chvála, s ktorou by sme predovšetkým museli rátať. Apoštol hovorí: „Lebo nie ten, kto sám seba odporúča, je dokázaný, ale ten, koho Pán odporúča.“

Aké odporúčenie máme od Neho? Skúšajme sa pred Ním. Čo o nás myslí On? Osvedčuje Jeho Duch nášmu duchu, že Kristus nabúda podoby v našom živote? - Zo švédskeho -f-

V PÁNU ZOSNULÝM.

(Meditácia na staroturanskom cintoríne).

„A tí, ktorí ho milujú, nech sú ako  
slnce, keď vychádza vo svojej hrđinskej  
sile.“ — Súd. 5, 31.

Máš tu svojich, ktorí vyjdú  
ako slnko v svojej kráse,  
až ich novým svojím slovom  
z prachu zeme vzbudíš zase.  
Ticho spia tu prvotiny  
Tvojej cirkvi na Slovensku,  
blažení sú, vykonali  
úlohu už svoju zemskú.

A kým duša čakať išla  
k Tebe zásvit vekov rána,  
zemička sa naša dobrá  
o ich prach a kosti stará.  
Pod trávinou, pod kvetinou  
milý je a sladký spánok  
tomu, kto si v Ježišovom  
lone večný zvolil stánok.

Budeže to za svitanie,  
budeže to tuná krásy!  
V oslávencov novom tele  
počujú sa známých hlasy.  
Zvítajú sa, oddýchnutí,  
v nové telo duch sa vráti,  
aká budeš medzi nimi  
krásna, drahá moja mati.

Vtedy budú spravodliví  
skviet sa jako slnce jasné  
v kráľovstve tam svojho Otca —  
slnce, ktoré nevyhasne.  
Šťastné duše vykúpené,  
budúže to perspektívy:  
s Pánom svojím večne mladí,  
večne živí, večne živí . . .

U Ježiša večne svitá,  
kto Ho má, je večne živý.

## Kútik mladých.

Začíname v tomto čísle s celkom novou rubrikou, ktorá má byť venovaná špeciálne mládeži. Nechceme azda len písať pre mládež, poučovať, napomínať, povzbudzovať, lež túžime, aby si tu tiež sami mladí navzájom sdielali skúsenosti, nasbierané na ceste za Pánom Ježišom a v Jeho službe. Mladosť je najvzácnejšia doba života. V nej sa vieme najvrúcnejšie a najhorlivejšie zapáliť pre vysoké ideále, v nej sa vieme celým srdcom zalúbiť, v nej vieme najviacej obetovať. Nuž nech je táto rubrika na to, aby mladým pomáhala zalúbiť si Spasiteľa a vyvyšovať Ho nielen svedectvom slov, ale svedectvom poctivej, vernej práce a čistého, posväteného života. Myšlienku na jej založenie vnukol mi článok mladého bojovníka v Božom Kráľovstve, Erika Akerberga, ktorý som bola čítala vo švédskom Stridsropete a ktorý ako prvý príspevok tu v preklade podávam.

„Chcem svojmu Bohu pomáhať urobiť svet lepším.“

Nie je to dávno, keď som našiel kúšik papiera, na ktorom si ktosi robil tuším poznámky pre shromaždenie. Bolo tam napísané: „Jeden malý chlapček povedal: Až budem veľký, chcem Pánu Bohu pomáhať urobiť svet lepším“. Od toho dňa som o týchto slovách rozmýšľal.

„Až budem veľký“ — hovorievali alebo mysľievali sme si všetci. A keď sme potom dorástli a dospeli, snáď sa niektorí aj veľkými stali, avšak nie v tom smysle, v akom to kedysi mienili, lež stali sa tak ohromne veľkými vo vlastných očiach.

Človek sa stane naozaj veľkým vtedy, keď pozná, aký je malý. A teprv vtedy, keď sa stanem malým, môžem pomáhať svojmu Bohu. Snáď to zneje paradoxne, že my, ktorí túžime pomáhať Bohu, musíme byť malí, aby sme boli veľkí, ale, nech je ako je, už je tomu raz tak.

Často som rozmýšľal nad problémom, ktorým sa istotne mnohí mladí ľudia zaoberajú a pred ktorým som kedysi sám stál; je to pomer medzi Bohom a mnou. Niekedy sa zdalo, ani čo by Božia cesta bola pre mňa pokorujúca. Ako by smer, ktorý pre mňa určil, viedol len k bojom, zápasom, zániku, k zničeniu môjho „ja“. A to sa mi neľúbilo! Ale práve preto, že som úprimne túžil, byť veľkým, aby som mohol Bohu pomáhať, chcel ma môj Boh urobiť malým; a tak som bol postavený pred otázku: „Kto si ty, aby si ťa ktosi všimal?“ — „Kto si ty, aby si mohol niečo vykonať?“ — „Čo môžeš urobiť v prospech človečenstva?“ — Vtedy som poznal, že nie som nič — a stal som sa malým. Teraz som už nebol diktátorom ja, bol ním Boh. A zreteľnejšie ako kedy zaznievalo: „Čo záleží na tom, ako sa mám ja? Túžim iba po jedinom: aby som smel pomáhať Tebe,



môj Pane! Aby som smel byť Tvojím verným sluhom a usilovať sa, urobiť svet lepším.“

Urobiť svet lepším!? Počujte len tohto optimistu. Aký to fantast! — Nech je ako je — ale či si ešte nepozoroval, ako jediný skutočný kresťan, či už mladík alebo dievča, môže ovzduším, ktoré šíri okolo seba, pôsobiť na svoje okolie — už púhou svojou prítomnosťou!? A nie je tomu naozaj tak, že sa pôsobením týchto kresťanov stáva svet lepším? Istotne by to nebolo nič nesprávneho, keby sme si chceli vziať k srdcu toto heslo: „Chcem pomáhať Bohu napravovať svet!“

Je medzi nami ešte primnoho „nevšímavcov“. Musím sa so zahanbením priznať, že i ja som kedysi patrila k nim. Ale väčšina z nás, napriek všetkým symptómom ľahostajnosti, predsa len má skrytú túžbu, vykonať niečo, čo by malo trvalú cenu. A každý čestný mladý kresťan musí priznať, že je tu treba iba *sa pohnúť*. Veď toho, čo celkom rozumne uznávame za potrebné, nedosiahneme, keď budeme sedieť a čakať, až to vykonajú druhí. Musíme skôr všetci — každý jednotliviec — vyvinúť všetku energiu, silu a vynaliezavosť na to, aby sme u všetkých pochybovačov zobudili záujem, že by sa i oni na našom diele zúčastnili. Už si niekedy myslel na to, koľkí mladí ľudia nám závidia naše postavenie, našu odvahu, našu čistotu, našu radosť zo života, náš svieži pohľad viery na život? Pomysli, koľko je tých, ktorí pod maskou ľahostajnosti nosia mučivú túžbu, všetko to získať! A my by sme im k tomu mohli dopomôcť! Naša plachosť a utiahnutosť nemôžu nikomu imponovať a nikoho získať. Veď práve hlboká, srdečná istota spasenia, radosť a odvážlivosť získava duše Bohu!

My mladí máme pomáhať Bohu urobiť svet lepším! Preháňam? — Nech. Ale keď budeme mať sebamenšiu príležitosť vidieť ho lepším, musíme predsa *práve my* s Božou pomocou činiť ho lepším.

To „hýbanie sa“, o ktorom som pred chvíľkou hovoril, znamená tiež vnútorný pohyb, polepšenie nášho „ja“. Lež *nie vlastné polepšovanie*, ale nápravu, ktorú spôsobí Boh sám. A o čo máme všetci usilovať je, aby sme boli vojakmi spasenia, totiž: získavateľmi duší — Božími vojakmi, bez ohľadu na to, do ktorej náboženskej spoločnosti patríme. Veď práve ako získavači duší máme my, dnešní kresťania, svoj úkol na fronte.

Ale — keď teraz naozaj túžim byť získavačom duší, čo povedia moji kamaráti v zamestnaní, moji priatelia a ostatní ľudia? S akými ťažkosťami sa pri tom stretnem? Úfam sa, že pri tomto rozhodovaní hlboko v nútri počujeme ten istý hlas, ktorý raz povedal Petrovi: „Čo teba do toho? Ty poď za mnou.“

*Zo švédštiny —f—.*

*Kázeň je niekedy mechanická, unavujúca a bezmocná, ale svedectvo, za ktorým je skúsenosť srdca, vždy svojím plameňom vie zapáliť poslucháčov.*

## Naši čitatelia píšu.

*M. S. — Ilok.* Veľmi som povďačný za posielanie Večernice, teší ma, že také veci smiem čítať. Zrkadlí sa v nej dôvera v Božiu moc, čo je dnes veľmi potrebné. Dal by Pán, aby všade plnila svoj úkol: „V čas večera bude svetlo.“ — U nás je práce dosť, ako všade, ale pracovníkov málo. Nechceme však žalovať, ale veriť. Radi by sme Vám niekedy do Večernice niečo poslali, ale nevieme, či by ste to prijali. Veľmi rád by som sa raz k Vám podíval, rád by som vidieť „mamičkin“ hrob a ich živý pomník.

*Odp.:* My máme radosť z každého úprimného čitateľa a s Božou pomocou chceme svoj úkol verne plniť. Ak sa Vám raz podarí prísť na Starú Turú, radi Vás prijmeme, ako milého brata. Príspevky do Večernice prijmeme vďačne, čo bude možné, všetko uverejníme. Každé svedectvo o moci a láske Božej je vítané — zprávy o pokračovaní práce na Jeho vinici sú povzbudzujúce. Pán s Vami.

*M. T., Jeníkov.* Ani nevíte, jakou radosť jsem měla z vašeho lístku. Dala jsem Vám poslat 100 Ks, jako dar. Je to místo věnce na rakev mé matky. — Jak velice toužím po Turé, pobyt tam by mi velice posloužil duševně i tělesně, ale žel, není to možno. Ztišuji se však u nohou Pána Ježíše. Prosim Vás, víte něco o Marišce Roháčkové? Velice jsem na ni v poslední čas vzpomínala i na modlitbách. Kéž Pán vyplní všelikou potřebu Vaši.

*Odp.:* Milá sestro, často o Vás hovoříváme a zvláště jsme Vás měly na mysli, když jsme z Vašeho lístku zvěděly o odchodu Vaší pí matky. Pán Ježíš Vás jistotně nejlépe potěšil, vždyť nikdo nedovede těšiti tak, jako On. Za dar srdečné díky. Od Marišky R. jsme dostaly poslední zprávu asi před 6ti týdny. Zkusila mnoho a ještě není docela zdráva. Věřme však, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobru. Pán Vám požehnávej.

*J. a Š. D., Mor. Ostrava.* Přijměte od nás mnoho srd. pozdravů. Vzpomínáme na Vás často a připomínáme Vás Pánu na modlitbách. Večernice nás spojuje, vždy ji s radostí popadneme a čteme. Je nám povzbuzením Vaše víra v našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista. Jak mnohé mraky se přehnaly, ale lidu Božímu nic a nikdo nemůže uškoditi. Pozdravte i ve sdružení mládeže všechny, kdo věrně jdou za Pánem Ježíšem, necht' Mu jen cele slouží a Jej milují, On je hoden toho, abychom těch nejlepších sil využili v Jeho službě.

*O d p. : Díky za milá, dobrá slova. Pracujme věrně každý na tom místě, na které nás Pán postavil. Radost ze spasení je hybnou silou v naší práci pro Pána. — Ses. Zuzanka je u svého bratra a vděčně vzpomíná na lásku, ktorou jste jí dokázali. Mnoho pozdravů.*

*O. H., Viedeň. (Jedna z našich detí z Chalúvky). Nesmiem zabudnúť srdečne poďakovať za Večernicu, ktorá mi je opravdu k potešeniu. Teším sa vždy na Váš list, z ktorého sa dozviem, čo je nového na Turej. — Ja, vďaka Pánu, mám sa stále dobre. Poslúchať musím, ale si myslím, že mi to neškodí. Práce mám tiež dosť cez celý týždeň. V nedeľu som väčšinou len doma, až večer k siedmej chodievam do shromaždenia, ako som chodievala na Turej. — Pozývajú ma tu tiež do spoločnosti, do kina, ale ja nemám o také veci vôbec záujem. Mne je milším a drahším Pán Ježiš. Dobre ja viem, že mám mladost' nie na to, aby som slúžila satanovi, ale Pánu Ježišovi. Veď On si to tiež zaslúžil, keď na kríži umieral ťažko za nás, aby sme Mu už od svojej mladosti oddali srdcia a Jemu slúžili.*

*O d p. : Áno, On je hodný toho, aby Mu náležalo celé naše srdce. Len zostañ verná. S láskou na Teba spomíname. Po čase zase dostaneš dlhší list. Ja verím v môjho Pána moc, On to, čo začal, dokoná. Prosíme za Teba.*

## Pošta.

Drahí bratia a sestry v Pánu Ježišovi!

Dnes sa Vám tu na obrázku predstavuje celá naša malá rodinka z Chalúvky, ktorá spolu so štyrmi prázdninovými deťmi sa bola vybrala na výlet do našich kopaníc. Sama som sa usilovala spraviť sa medzi nimi čo možná najmenšou, takže nikoho nezakrývam, iba malý smrečok, ktorý mi to istotne nebude zazlievať. Mali sme to spoločne taký pekný deň, plný slnečných lúčov a plný radosti z dobrotivosti nášho nebeského [O]tca. Zatiaľ, čo my sme sa s deťmi bavili, dve naše sestry na neďalekej roličke vesele viazaly reň a obzeraly jačmeň, ktorý nám vyrástol taký neobyčajne krásny, aby si určily deň, kedy tie zlaté klasy skosia. Dnes

už máme, vďaka Bohu, našu úrodu doma a môžeme sa Vám pochváliť, že sme vylátali 650 kg zrna. To ovšem znamená, že tento rok nemáme zemiakov, ale veríme, že pre nás rastú dakde inde, bo: „víť zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potrebujete.“

Aké je to veľké dobrodenie, že On o všetkom vie a na nič nezabúda a všetko pripomenie v pravý čas. Tým sa potešujeme v ťažkých chvíľach, ktoré predsa bývajú v každej rodine, ako by potom neboly v takej, ako je naša!? Nedávno sa jedna milá pani veľmi podivila, keď počula, že sa u nás, keď robíme na obed palacinky, musí vziať 6 kg múky



— a to, prosím, pre deti sa varí v osobitnej kuchyni! Z tohto malého príkladu si môžete spraviť predstavu o tom, aké niekedy máme starosti len s nasýtením všetkých obyvateľov našich domov. A keď pomyslíte, že je treba všetkých zaobut, zaodiat, že je treba kúriť, svietiť, prát, oprávať budovy, kedy-tedy nejaký ten liek kúpiť — povedzte: dalo by sa to, keby sme nevedely svoje starosti uhodiť na Neho? Veru nie! Zato istota, že On o všetkom vie a všetko riadi a so všetkým si vie poradiť, zachováva nás v pokoji, i keď sa niekedy boríme tmou, na príklad takou, že nevieme, z čoho a jako v sobotu vyplatíme — a už je treba piatok.

Ale pozrite sa dobre na ten náš obrázok: aké sú tam všetky tie deti spokojné a usmievavé. Prezradím Vám, že sú práve po obede — nuž, ale to je práve to, čo si chceme pripomenúť: Nestarajú sa o to, či a kde a jako im pripravíme večeru, čakajú ju od nás a veria, že ju dostanú a nijako sa nezaoberajú starostou, ktorá patrí nám. A pozerajúc na ne, hovorím si: Nebudete-li jako pacholátka . . .

Verme svojmu Bohu ako deti, plňme svedomite, verne a presne to, čo pridelil nám, ale to, čo patrí len Jemu, prenechajme Jemu. Veď kto z nás, „pečlivě mysle, může přidati ku postavě své loket jeden?“ Kto z nás, keby

sme sa starali a usilovali ako  
chceli, môže spraviť, aby nepr-  
šalo, keď už zemiaky hnijú a  
na mnohých miestach porastá  
zbožie?

Či On nevidí tie zemiaky hniť  
a to zbožie porastať a či nevie,  
keď toho nebude, že nebude čo  
jesť? Ale — akože chceš roz-  
umieť, malý človečik, cestám

Toho, ktorý celý svet zavesil na  
ničom?

„Vše musí vždy íti tak jak On chce,  
umlkni, spokoj se.“

V utíšení sa a v dúfaní bude  
vaša sila! Bárs by o nikom z nás  
neplatilo: Ale nechcete!

Srdečne si Vás pozdravuje Va-  
ša sestra

Mária Rafajová.

## Sväz sociálnych a sociálne-zdravotných spolkov v práci.

Priekopník sociálnej práce. — Rozhlas a tlač v službách zintenzívnenia soc. práce.

Utvorením Sväzu sociálnych a sociálne-zdravotných spolkov bola zorganizovaná redakcia rozhlasových relácií „päť minút sociálnych informácií a aktualít“ a redakcia zpravodajskej korešpondencie „Sociálne rozhľady“. Korešpondencia a relácia boli dosiaľ redigované Krajinským ústredím starostlivosti o mládež. Utvorením Sväzu soc. spolkov prechádzajú do Sväzu. Odteraz korešpondenciu a relácie bude redigovať Sväz. Čas relácie ostáva i naďalej: každá streda v týždni o 17:30 hod. Korešpondencia bude aj naďalej vychádzať, ale bude redigovaná vo Sväze soc. a soc.-zdrav. spolkov, a to pre všetky sociálne spolky a sociálnu prácu. Bulletin bude vychádzať každú stredu. Predplatné ostáva Ks 40.— ročne, Ks 25.— polročne na adrese: Grösslingova ulica č. 22. I. Za vydavateľstvo zodpovedá i naďalej univ. prof. MUDr. A. J. Chura, za redakciu Dipl. sc. pol. V. H. Kurtha. Poslanie a cieľ „Sociálnych rozhľadov“ je určený veľmi povedome a časove.

„Dnes už každý Slováč si uvědomuje: Slovensko má jediný problém — problém sociálny, jedinú úlohu, sociálnu výstavbu a spravodlivosť. V tomto uvedomení a v snahe byť jediným ohnívkom v sústavnej výstavbe našej vlasti, slúžiť nežistne, pohotove a tvorive verejným záujmom a spoločnosti, odbremeňovať sociálne a mravne dnešnú spoločnosť a tým odbremeňovať ju i finančne, prehľbiť a zintenzívniť všetku sociálnu prácu, vliat do nej živšieho ducha národnej a kresťanskej opravdivej lásky, v snahe koncentrovať sociálnu prácu, aby bola vynesená k náležitému pochopeniu a uplatneniu sa bez zbytočného lopotenia a strát — v tomto vedomí a v týchto snahách pokračujeme vo vydávaní prvého ústredného bulletinu pre sociálne otázky a sociálnu prácu.“

„Sociálne rozhľady“ sú priekopníkom tvorivej a vecnej spolupráce sociálnych spolkov a buditeľom porozumenia pre soc. prácu a potreby dňa.

*Nádeja je výborná vec — býva prirovnávaná k dúhe. Ak jeden koniec tejto dúhy vychádza z Božích sľubov, môžeme byť istí, že na druhom konci z nej vyteka zlato — alebo to, čoho je zlato symbolom: šťastie.*

## Zprávy.

ROZPOMIENKA. V nedeľu 18. augusta bola by sa sestra *Kristína Royová* dožila 80tich rokov. Spomínaly sme na ňu v úzkom krúžku sestier a v predvečer toho dňa priniesly sme spoločne na jej hrob niekoľko kvetov z našich záhrad. Často cítíme, ako nám chýba, sme však vďační Pánovi, že nám ju na tak dlho nechal, nakoľko sa ľúbilo Jemu.

KONFERENCIA MODRÉHO KRÍŽA bola toho roku vo dňoch 6. a 7. júla v Beniakovciach na vých. Slovensku. Sme vďační svojmu Bohu, že Jeho oživujúce Slovo zneje ešte slobodne v sluch nášho ľudu. V ťažkých dobách izraelského ľudu pociťoval jeho prorok Jeremiáš veľkú dôležitosť Slova Božieho, keď volal: O, zem, zem, počuj slovo Hospodinovo. Vedel, že ak je ešte nejaká nádej a záchrana pre jeho ľud, je to len v Slove Božom.

Nuž i my sme mali pripravené radostné hody pri nohách Pánových v našich Beniakovciach. Pán nám dal na tie dni i príjemné počasie i hojnú účasť. Téma konferencie bolo z I. ep. Petrovej 1. kap. 4—11. Zdôraznená bola podstata ľudu Božieho — Božská prirodzenosť, ktorá je zároveň aj najkrajšou ozdobou Božieho človeka. Pravda, tento nový život prijímame vierou a Slovo Božie nám v tomto texte ukazuje, aké prekrásne ozdoby máme pridávať k tejto svojej viere: chrabrá ctnosť, známosť, zdržanlivosť, trpelivosť, pobožnosť, milovanie bratstva, lásku. Ozaj, takto sa má javiť na Kristovom človeku ten obraz Boží. Takto sa máme niesť k dokonalosti, očakávať svojho Pána a neklesať nazpät' do hriechu a sveta.

Privítali sme medzi sebou tiež p. misij. inšp. P. Wisswedeho, ktorý nám popri iných našich bratoch výdatne slúžil Slovom. Naši milí beniakovskí dokázali prakticky svojim uvítaním a pohostinstvom vzácnu lásku Kristovu. *Zvlášť jasným bodom konferencie bola i tá okolnosť, že sa našly roztúžené duše, ktoré nastúpily na tú cestu spásy za Kristom.* Veríme, že z toho bola radosť i na zemi i v nebesiach. Pán nech žehná svojmu ľudu v pokoji a nech si ho zachová! —j.

UPOZORŇUJEME na piaty ročník KREŠŤANSKEJ ROČENKY, ktorú pre rok 1940 vydal Dr. Jan Zeman v Brně-Juliánově. Má 144 strán a 4 prílohy. Cena 10— K.

## Droby.

Spravdnosť nepotrebuje tvojho uznania, ty však potrebuješ uznanie spravdnosti.

Ak nemáš schopnosť o svojom náboženstve dobre a plynno hovoriť, nič si z toho nerob; pamätaj, že tvoje skutky hovoria hlasnejšie ako slová.

Lož patrí ku zlým stránkam života. Nemôže sa teda stať pomocníčkou spravodlivosti.

Povznes sa nad krivdu a zabudni na ňu a budeš stúpať vyššie a vyššie k nebesiam.

Svet odmeňuje úspešných, Boh odmeňuje verných! -

## Žena statečná.

*Hledá pilně vlny a lnu, a dělá šťastně rukama svýma. Jest podobna lodi kupecké, z daleka přiváží pokrm svůj. Přísl. 31, 13—14.*

Žena statečná nemá dlouhou chvíli. Jde z práce do práce. Umí si práci vyhledati, umí býti na každém místě užitečnou.

*Hledá pilně.* A čeho hledá? Vlny a lnu. To je něco velice užitečného, vlna a len. To není luxus, nýbrž *potřeba*. Co to znamená? To, že žena statečná umí si vyhledati *užitečné* zaměstnání. Přihlíží pilně k tomu, zda-li to, co koná, stojí za to, aby tomu byl věnován drahý čas, těžce vydělané peníze a síla její. Dovede rozeznati mezi prací a prací. *Ne všechno, co se nám konati zalíbí, je práce pro Boha.* Svět má na nás vliv a satan rád něco svého podstrčí. „Vykupujte čas, nebo dnové zlí jsou,“ volá slovo Boží. Zastav se, ženo! Jest veškeré tvé zaměstnání prací pro Pána? Ó, jak často to, co pilně hledáme, nač drahý čas vynakládáme, není vlna ani len, ale nějaká titěrná pavučina, s hrstkou pozlátka, něco, co se hodí rozmarne ženě světské, ale nikoliv té Boží.

*Dělá šťastně.* To vědomí, že koná něco, s čím je Pán srozuměn, velmi posiluje, a slibuje zdar. Dělá šťastně, protože je při práci celou myslí, bez všeliké roztržitosti. — Dělá šťastně, protože si umí práci roztríditi. Dělá šťastně, neboť si dává na práci záležeti. Pracuje jako Pánu a ne lidem.

*Rukama svýma.* V tom jest její přednost, že jest všude v práci napřed. Není jí žádná poctivá práce tak nízkou, aby se jí zdráhaly dotknouti její ruce. Dělá rukama, nejen ústy. Království Boží v životě ženy statečné není pouhá řeč, ale skutek, moc.

*Jest podobna lodi kupecké.* Ne tedy lodi, která se svůdně houpá na vlnách a zve k projížďce pro zábavu, nýbrž podobna jest lodi kupecké, která třeba dost těžce proráží vlny, ale má své užitečné poslání a před sebou vždy určitý cíl. Přiváží pokrm z daleka, až z druhých břehů. Vidáme často napsáno u velkoobchodníků: *Přímý dovoz.* To je vždy výhodnější a spolehlivější, obdržeti věc přímo a ne teprve skrze kolikeké ruce.

Statečná žena umí se vypraviti pro své potřeby přímo ke královským zásobám; ji nemůže v těžkostech spokojiti náhled toho neb onoho z lidí, ona vždy a ve všem se ptá: „Co o té

věci praví můj Pán?“ Umí oceniti Bibli a vážiti z toho pramene pro sebe.

*Z daleka přiváží.* To ovšem něco stojí, čas, jmění, námahu. Pohodlnější jest, spokojiti se tím, co právě mám a o získání vyšších věcí se nenamáhati. Proč mnohé z žen dosáhnou jen obrácení? Po vzrůstu v milosti a posvěcení není při nich ani stopy. Nemají čas a soustředění na tyto věci. Náš milý Pán má vždy pro nás čas, ale má-li dojíti na pokrok v našem duchovním životě, musíme míti i my čas pro Něj.

Co přiváží kupecká loď z daleka? To, co na blízku neroste. Samé vzácné věci. — Ó, duši ženy statečné mohou nasytiti jenom plodiny z nebeských břehů.

Král Šalomoun měl veliké lodě. Daleko jezdily, jednou ve třech letech vracely se zpět, a přivážely zlato, stříbro, slonovou kost — tedy skvosty. Jaké skvosty může přivézt žena statečná svému okolí? Kdosi se modlival: „Paue, dej at se při mně ukáží ti milí Tvoji způsobové, ta pokora, tichost, poslušnost.“ My tak vyjížděti k těm břehům nebeským, takovéto vzácné věci tam získati a jimi ozdobiti naše domácnosti, jaká by to musila býti utěšená místa!

Ó, jak mnoho dalo by se vyprávěti o lodi kupecké, o její plavbě, spojené s nebezpečím, když bouře rozpoutává se na moři, když vpluje mezi skryté úskalí, aneb uvázne na mělčině. A což ta těžkost, když v lodi objeví se *díra* a usilovně dere se dovnitř! —

Která z těchto těžkostí zdržuje naši plavbu k trůnu milosti? Víme, že Syn Boží učinil nám přístup k Otci nebeskému volný. Víme, že Otec nebeský jest náš milostivý Dárce všeho dobrého. Slýcháme Jeho libé zvaní. Proč, ach proč tak těžko se plavíme k Jeho srdci, plnému lásky a ochoty k nám? Je tu překážka — *díra* v lodi. Chtějte, aby se taková loď vesele rozjela a lehce plula do dálky. Je to možné?

Ó, ty díry v našem duchovním životě, ty trhliny tam, kde měla býti celost a pevnost! Mohou to býti na pohled nepatrné věci, takové, o kterých satan praví, že to jsou jen maličkosti, a srdce rádo přisvědčí a dodává: „Slabost, slabost.“ Bůh však praví: „Hřích, hřích.“ Díra v lodi není žádná maličkost. Tu jest nebezpečí, že plavba bude přerušena. Ó, s milovaným hříchem jest těžká plavba k srdci Božímu. „Nemá, co by před Bohem mluvil bezbožník.“ A co to ucpávání děr v lodi dá práce, co



námahy a času to stojí. Však víš, milá duše, jaký ti takový jeden okamžik, v němž jsi stála *necele* k tvému Pánu, přinesl veliké trápení a co času uplynulo, než li vše zas mohlo být spraveno. Kolikrát za tu dobu mohlas vyplouti a vrátiti se, mnohou milostí obdařená. Nabuď moudrosti ze svých pochybení! Ustaň ohlížeti se po jiných, jdou-li cestou Boží cele aneb nikoliv. Řekla si jedna žena: „Já se ohlédati na jiné?“ A jestliže nezceľuji díry v duchovním svém životě, z toho bráti mám omluvu pro díry v mém duchovním životě? To že bych mohla potom čekati přežádostivý konec své plavby? Ne, ne. Chci *cele* za Pánem, chci býtí ženou *statečnou*.  
B. J.

*Pozdvihuj oči svých k horám, odkudž by mi přišla pomoc. Pomoc má jest od Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi. Žalm 121, 1-2.*

Tato úvaha byla přednesena v jedné schůzi pro ženy roku 1901. Tehdy jsme z knihy Přísloví 31 „o ženě *statečné*“ probíraly verš za veršem, takže jsme se u tohoto důležitého předmětu zdržely 3 a půl roku. — Později byla vyslovena touha, poříditi ze všech těch úvah celek v podobě knihy a i v nynější době se zdá, že by to bylo dobré, ale zatím to není možné. Však jestliže by byl zájem, můžeme občas posloužiti alespoň takovýmto drobečkem, v důvěře, že Pán požehná a vzbudí snahu po *statečném* životě. —  
J. B.

### Dotkni se mne.

*Dotkni se mne, Jezu, dlaní  
rozervanou pro můj hřích,  
své mi uděl požehnání  
v bolestech a příkořích.*

*Dotkni se mne dlaní svou,  
dlaní, pro mne zbodenou,  
obdař silou duši mou,  
dotkni se mne dlaní svou.*

*Čím mi život, bez Tebe-li  
v chladu srdce zatvrdá?  
S Tebou však je prohřát celý,  
i když svět mnou pohrdá.*

*Jeden dotyk svaté dlaně  
v blaženost mi změni žal,  
z tmy zas ve tmu odhodlaně  
s Tebou, Světlo mé, jdu dál.*

*Dotkni se mne svojí dlaní,  
velký duši Lékaři  
a mých tužeb svaté vzplání  
moci temna nezmaří.*

—f—

### Řeč Boží.

Dva sedláci žili spolu ustavičně v neshodě pro mohutný dub, který stál právě mezi jejich pozemky. Každý z nich si jej vlastnil, ačkoliv pro to neměli důkazů. Tu, když jejich nepřátelství dostoupilo vrcholu, byl pojednou dub zasažen bleskem, který jej rozpoltil až do kořene, takže na každý pozemek spadla polovina stromu.

Ti dva sousedé byli takovýmto zakončením své rozepře tak polekáni, že se dlouho nemohli k tomu odhodlati, aby svůj příděl stromu se svého pole uklidili. Zda-li porozuměli této řeči Boží?

### Ten jeden jistý zvuk.

Kdyby v našich slovech, citech a jednání i za těžkých okolností to znělo, že „*Pán dobrý jest a na věky trvá milosrdenství jeho*“, nemyslíte, že bychom my i svět kolem nás užřeli slávu Hospodínovu?

Když tento jeden zvuk zahlaholil v chrámě jerusalemském z úst 120-ti zpěváků, čteme, že sláva Hospodinova naplnila ten dům Boží.

Ale jestliže tvůj soused praví: „Tamble ti lidé bez Boha si stýskají a zde tento, který se stále dokládá Bohem, také si stýská, jaký je tu rozdíl?“ Ó, pak přijde k úsudku: „dejte mi pokoj s takovou vírou — nic nechci slyšet“ — a tak nedochází na slávu Boží.

### Boží cíl — záchrana duší.

Jestliže našim cílem jest, založiti si na této zemi ráj, každý tak, jak si to představujeme, pak nařičejme, neboť jsme vždy zklamáni. Ale jestliže sledujeme *Boží cíl* a tento cíl se stane naším cílem, totiž *spása duší*, aby se lidem dostalo pozvání k Spa-

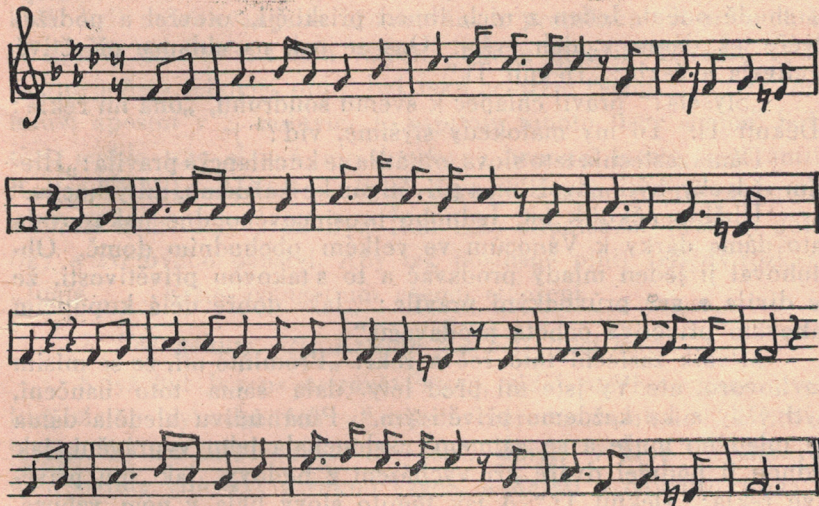
síteli, pak vidíme, že na tuto záchranu duší dochází za všech okolností a proto vždy je příčina k chvalám.

Moji rodiče měli v Praze dům, který vyměnili za hospodářství v horách. Bylo však velmi zanedbané. Přišli takto téměř o všechny majetek. Ale tím, že jsme se do té obce nastěhovali, mohlo býti k spasení poslouženo jedné duši. Ó, jak jsem za to děkovala! A moji rodiče po ztrátě majetku začali se zajímati o *poklady nebeské*, což mělo za následek záchranu jejich duší — díky Bohu!

Tak dle *lidských* cílů a myšlenek to dopadlo zle, ale dle *Božích* cílů velice dobře. B. J.

Touha.

Švédská melodie.



Tam za horami země maličká,  
však srdci drahá tak.  
Tam učila mne moje matička  
vždy k hvězdám zdvíhat zrak.  
Mně na vždy velikou zůstane,  
byť byla jako dlaň.  
Ó Moravo, ty vlasti milená,  
sám Pán Bůh mi tě chraň.  
Jak dítě k matce celou duší lne,  
v ní všechno blaho má,  
tak k luhům tvým se moje touha pne,  
ty krásná vlasti má.  
Jak měsíc každá je hodina  
a měsíc jak rok je . . .  
tak toužím, moje země vzdálená,  
tak toužím po tobě.

*Však nad oblaky ještě krásnější  
je země, stkaná z hvězd.*

*Tam dám se strmou cestou života,  
tam dám se tiše nést.*

*Tam domova kdys mi zazní zvon,  
tam odložím svůj kříž,*

*tam všechny moje touhy splní Or,  
můj Spasitel, Ježíš.*

*Marie Rafajová.*

### Děkuji Ti.

Jednoho zimního dne vycházela z veřejné budovy dáma a měla potíže při otevírání těžkých dveří. Na blízku stáli dva chlapci chudě odění. Jeden z nich ihned přiskočil, otevřel a podržel dveře až dáma z nich vyšla. Ona se pak na chlapce přívětivě podívala a řekla: „Děkuji Ti.“

„Slyšels?“ pravil chlapec k svému soudruhu, „ona mi řekla: „Děkuji Ti.“ To my málokedy slyšíme, vid?“

Dáma zaslechla tato slova, obrátila se ke chlapci a pravila: „Hledím vždycky býti zdvořilou a přívětivou ke každému, milý hochu.“

Uběhlo několik let. Jednoho prosincového dne nakupovala tato dáma dárky k Vánocům ve velkém obchodním domě. Obsluhoval ji jeden mladý prodavač a to s takovou přívětivostí, že se divila a své průvodkyni pravila: „Jak dobře dělá kupujícím takováto přívětivá ochota prodavačů.“

Mladík zaslechl tuto řeč a řekl: „Promiňte mi, že se míším do hovoru, ale Vy jste mi před léty dala sama toto naučení, býti vždy a ke každému přívětivým.“ Plna údivu hleděla dáma na mladého muže a se zájmem naslouchala jeho vyprávění, jak jednou ji podržel dveře při vycházení z budovy, jak mu přívětivě řekla: „Děkuji Ti.“ A jak těmito slovy byla v něm vzbuzena touha, aby se chopil práce a stal se něčím pořádným. Přijal místo poslíčka v tomto obchodním domě, postupoval a jest nyní i důvěrníkem firmy. Takový dobrý užitek přinesla dvě nepatrná slova: „Děkuji Ti.“

*Překlad. — B. J.*

### Moc evangelia.

*Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu, Židu předně, potom i Řeku. Řim. 1, 16.*

Jak podivuhodná jest krása a hlubokost tohoto verše; nikdy se jeho bohatství nevyčerpá. Apoštol Pavel píše Římanům, kterých dosud nikdy neviděl.

Kříž má dnes zcela jiný význam, než v oné době. Obětí Ježíše Krista na něm přinešenou, stal se spásou všech věků a

symbolem víry, vítězství a cti. V oné době však byl znamením hanby a bolesti. Jen největší zločinci byli křižováni, ti, kteří neměli římského občanství. Kříž byl postrachem celému světu, jak Židé, tak Římané nebo Řekové nechtěli o něm slyšet. Když apoštol Pavel mluvil o Ukřižovaném a vybízel k víře v Něho, vzpírala se tomu celá jejich bytost. Pavel to věděl a přece řekl: „Nestydím se za evangelium Kristovo, moc zajisté Boží jest“, žádná theorie, spekulace, neb pokus, nýbrž *moc Boží* zjevená v evangeliu, v kříži, v Ježíši Kristu. „Židu předně“. Tím dává Římanům na srozuměnou, že se evangelium jako moc Boží zjevilo nejprv Židům a potom i Řekům. On znal mnohé z Řeků, kteří byli mocí evangelia přitahováni a proměněni. A proto chtěl je nésti i do Říma, i tam vztyčiti duchovní kříž Kristův. Řím, slavné město tehdejší doby, byl také centrem všeho zlého. O tom mluví apoštol v 2. polovici 1. kapitoly tohoto listu. Jenom Boží moc mohla toto slavné, ale duchovně hynoucí město zachrániti. A Pavel věřil, obrátí-li se Řím, vproudí z něho světlo evangelia a odtud ozáří celý svět. Byl Řím také střediskem světové politiky a světového panství. Aby tak poslušně plnil Ježíšův rozkaz: „Jděte . . . kaďte evangelium všemu stvoření.

*1. Evangelium, kříž Kristův jest očišťující moc.*

Když byl Jan na ostrově Patmu, viděl otevřené nebe a veliký zástup vykoupených ze všech národů a pokolení a lidí a jazyků. Byli v bílé roucho oblečení, umyti v krvi Beránkově, měli palmy vítězství v rukou svých, a plesali a chválili Boha a Beránka. To byli ti, jež krev Kristova očistila a posvětila, a dokonálními učiněni byli. Takž Pán Ježíš při ustanovení sv. večeře Páně zaslíbil, řka: „Nebo to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů.“ Mat. 26, 28. Tak, byvše Duchem sv. osvíceni, pochopili i Jeho apoštolé a učedníci význam kříže, a znovu a znovu to zdůrazňovali v epištolách. Jan praví: „ . . . a krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.“ 1. Jan, 1, 7. Petr píše ve svém listě: „Vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupeni jste z marného svého obcování toho, od otců vydaného, ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a nepoškrvněného, Krista.“ 1. Petr., 1, 18—19. Pavel do centra svého zvěstování staví kříž, pravě: „Mýt pak kážeme Krista ukřižovaného.“ 1. Kor. 1, 23. To bylo jeho thema. V listě Efez., i v jiných píše: „V němž máme vy-

koupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho.“ Efez. 1, 7.

## 2. *Evangelium Ježíše Krista má proměňující moc.*

Známý Kaulbachův obraz ukazuje nám Luthera s otevřenou biblí, a kolem něho stojí básníci, učenci, vynálezci, objevitelé, dobrodinci. Tím nám chce malíř říci: Biblí, evangeliem byl duch lidský oplodněn a osvěcen. Vše dobré, ušlechtilé a pravdivé vděčíme Ježíši Kristu. Jak smutně by vyhlížel svět, kdyby vymizelo ovoce evangelia Pána Ježíše. Zůstalo by pouhé pohanství, jak to vidíme ještě dnes v temné Africe a jinde.

Jak národům, tak jednotlivci jest evangelium mocí, proměňující srdce lidská. V minulém století žil v Americe muž nadaný, avšak zbloudilého srdce, vzav si za úkol snižovati, ba vyhubiti křesťanství. Za tím účelem cestoval po mnoha místech a rozšiřoval přednáškami jed svých atheistických názorů. Přišel také do Pittsburghu. Reklamy v novinách vychvalovaly jeho moudrost a zvaly na jeho přednášky. Dočetl se o něm také jeho někdejší spolužák a přítel, nyní vynikající jurista v Pittsburghu. Tento muž padl do satanovy sítě opilství. Zničil sebe i svou rodinu, a byl už na pokraji zoufalství. Jeho víra otupěla, ano i smysl pro čestnost a povinnost k rodině. V této bídě našel jej jeden opravdový křesťan. Z lásky a u víře v jediného zachránce hříšníků, se ho ujal. Vedl nešťastníka k Pánu Ježíši, opilec uchopil se Jeho milující ruky — a byl zachráněn. Jeho duše se probudila a proměňující mocí evangelia okřála, ozdravěla. Nová odvaha a nová naděje v něm ožily a daly mu sílu dopracovati se k dřívějšímu povolání. Vše se změnilo také v jeho rodině a domě. Neváhal svému příteli svědectvím na sebe ukázati a na proměňující moc evangelia. Dopsal atheistovi, vylíčil mu své zkušenosti a snažně ho prosil, aby nebojoval proti jedinému Spasiteli a zachránci hříšníků a aby nepotupoval kříž Kristův.

Přiblížil se večer, kdy se měla přednáška konati. Sál byl přeplněn. Přednášející vstoupil na podium, v jeho tváři jevílo se velké rozrušení. Vytáhl z náprsní kapsy přítelův dopis, a jal se jej předčítati. Obecenstvo udiveně naslouchalo, a čím déle četl, tím neklidnějším se stávalo. Když ateista dočetl dopis, klidně se rozhlédl a viděv udivené tváře, pravil: „Nemám ani vnitřní svobody, ani síly, abych oznamovanou přednášku konal. Jsem překonán tímto svědectvím o moci Boží v evangeliu,

nemohu vám ničeho podati, co by se tomu rovnati mohlo. I moje oči se otevřely, vidím světlo evangelia Kristova. Potom odstoupil, a lidé opouštěli se skloněnými hlavami místnost, kamž spěchali, aby naslouchali rouhavým slovům tupitele věčné Boží milosti. A my věříme, že v mnohé duši vzešlo světlo, které v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.

*Evangelium jest také utěšující mocí.*

Ježíš jest jediným naším těшитelem. Prorok Izaiáš praví: „Aj, v čas pokoje potkala mne hořkost nejhořčejší, ale tobě zalíbilo se vytrhnouti duši mou z propasti zkažení, proto že jsi zavrhl za hřbet svůj všechny hříchy mé.“ 38, 17. Toť není pro nás nesrozumitelné slovo, této mluvě všichni rozumíme. Nesčíslně mnoho lidí jest dnes vnitřně zlomených, zmatených propastností doby, jimž byla vzata odvaha a naděje k životu. A jest tu jeden, jen jeden, který je může potěšiti, jen jeden, milí přátelé, a to jest Ježíš! Když pozorujeme a obdivujeme vývoj květin, třeba cyklamy na našem stolku, řekneme, že za tímto mistrným dílem jistě působí a vládne intelligence, síla, která všechno určuje a řídí — Bůh. — A když tedy sám Stvořitel každou jednotlivou květinu sformuje, řídí a opatruje, čím více tak činí v životě člověkově. Pán Ježíš potvrzuje nám tento názor, když ukazuje na polní kvítí: „ . . . Považte kvítí polního, kterak roste; nepracuje, ani přede. Pravímť pak vám, že ani Šalomoun ve vši slávě své oděn nebyl, jako jedno z nich . . . zdaliž mnohem více vás neodívá, ó malé víry.“ Mat. 6, 28—30. Jak nás zahanbuje naše malověrnost, milí přátelé! Jestliže Bůh řídí každou květinu, každé stvoření, jak více teprve vše určuje a působí v našem životě. Bůh nás obklopuje, myslí na nás, miluje nás. Jeho řízení zůstává nám zpravidla utajené; jsme právě Jeho děti. Ale On nám zjevil Svou lásku v Ježíši Kristu, jak psáno jest: „Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpusťil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?“ Řím. 8, 32. To je balzám pro každé zraněné srdce, naše útěcha, když se den nachyluje a nebeské zvony zní. Tuto útěchu, naději a důvěru nikdo jiný nemá, než kdo uvěřil v Syna Božího, Spasitele hříšníků, a jediné na Něho spoléhá. Štěpán měl tuto důvěru, když jej kamenovali, on spatřil Ježíše v otevřeném nebi, modlil se za své nepřátele, poručil Ježíši svou duši. Takové vítězství nad smrtí působí jen Kristus. Kříž jest jediný klíč k otcovskému domovu.

Apoštolovo slovo: „Nestydím se za evangelium“ jest zápor, a klad jest: „Ale ode mne to odstup, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista.“ Gal. 6, 14. A to jest též naše útěcha a naše sláva.

## Misie.

*Changsha, Hunan, China.*

*Škola nevidomých dívek, 17. června 1940.*

*„Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteříž by spaseni byli.“ Skutk. ap. 2, 47 b.*

Milí naši misijní přátelé!

Dobrotivý náš Bůh dal také nám prožívati o letošních svátcích letnic něco z té radosti, kterou prožívali první křesťané, jak shora uvedený verš nám praví. I našemu sboru Pán přidal 75 duší těch, kterým bylo s mnohými modlitbami slouženo zvěstováním Jeho slova, a byli v tento den svatodušní pokřtěni. Radovali a veselili jsme se „jako se veselí ve žni“ z hojnosti odměny za práci a námahu. Iz. 9, 3. Bylo také šest našich slepých dívek pokřtěno a vydávaly svědectví o svém obrácení a radosti, že se staly učednicemi Kristovými.

Shromážděná obec vyslechla při slavnosti křtu svědectví naší milé Elišky, která vyprávěla o svém vzdorovitém vzpírání se evangeliu, o zoufalství při svém oslepnutí, o hrůzách v pokušení zmařiti svůj život. Vyprávěla dále, jak přišla do naší školy pro nevidomé dívky a zůstala i tu svévolně věrná svým ze dřeva vyrezávaným modlám a tajně se k nim modlila v našich modlitebných shromážděních. Ale Pán Ježíš nepřestával ji volati a čekal trpělivě, až jí konečně zasvítilo v beznadějně tmě Jeho světlo a poznala Jeho nekonečnou lásku a moc Jeho krve i za ni na kříži Golgatském vylité. Byly to pro ni tři osudové dny na cestě jejího života: den jejího oslepnutí — dvojnásobná tma: duchovní a potom i tělesná — den obrácení — světlo v temnosti — a den křtu -- radost, jásot. Svě vřelé svědectví ukončila: Halelujah! Poznala jsem Boha, nejsem již slepá!

Též ostatných pět dívek vyprávělo při příležitosti našeho večerního rodinného kroužku slepých o svých zkušenostech, o daru duchovního světla za náhradu tělesné ztráty zraku, a o svém rozhodnutí pak, následovati celým srdcem Pána Ježíše. Dojemný jest osud patnáctileté Tris, která poznala již jako čtyřleté



děvčátko význam a pravdivost slov ze žalmu 27, 10: „Ačkoliv otec můj a matka má mne opustili, Hospodin však mne k sobě přivine.“ Ztratila matku a otec ji z domu vypudil, protože byla slepá. Bůh však ji neopustil, ale poslal jednu dobrou křesťanku, aby se opuštěného, slepého dítěte ujala, a dala ji do naší školy pro nevidomé dívky. Avšak teprve po 10-ti letech, po smrti sestry Vaselové, dívka se náhle rozpomněla na úsilovnou práci a přání jmenované zesnulé sestry, aby se obrátila. Nyní, jsouc Duchem svatým napomenuta, poznala a vyznala svoji neposlušnost a nevděčnost vůči Pánu Ježíši a své učitelce, obdržela milost a odpuštění. Nevýslovná radost a pokoj zavládly v jejím srdci.

A tak i ostatní dívky podaly svá osobní svědectví o Boží lásce a životě v Pánu Ježíši Kristu, v němž našly radost a potěšení i v přesmутném údělu věčné tělesné tmy. Postrádajíce jeden z nejcennějších darů nebes, tělesný zrak, dostaly od Boha, Otce našeho „to světlo, které v temnostech svítí, a tmy ho neobsáhly“, aby poznaly pravdu a pravda je vysvobodila z věčné temnoty ducha.

Jak divuplná jest Boží moc! Děkujte s námi za zachráněné tyto duše; prosíme o přímluvné modlitby za vylití Ducha svatého k další práci a službě těm, které nám Bůh svěruje.

Srdečně Vás pozdravuje

Vaše v Pánu spojená

*Anna Forstmeierová.*

## Pošta.

Milí bratři a sestry!

Píši tento dopis v době, kdy mnozí z vás se těší v některém koutě naší vlasti z přírodních krás. Je to jistě milost Boží a buďte vděční za to, že smíte okem, uchem i dechem okoušeti, jak Stvořitel všechno dobře učinil. „Buď slaven, Otče nejmilejší, za duši, tělo, každý dar, za vše, co zřídils na světě, ke blahu svého dítěte.“ — Všimám si velmi ráda přírody v Bibli, a ježto

tato kniha není přírodopisem, snažím se vyrozuměti, k jakému užitku naší duše jest tam ona řeč o horách, údolích, propastech, stromoví, trávě i kvítí, o moři, řekách, zvířatech i ptactvu. —

Onen potok u pror. Ezechiele 47 mne vždy velmi zajímal. Vycházel zpod chrámu, tekł k východu a kudy tekł, všecko oživilo, všude se život jevil. Všude? Ve verši 11. jest výjimka. Takto

čteme: „Bahna a louže jeho, které se neopraví, soli oddány budou.“ To ovšem není život, ale smrt. Bahna a louže. Řekněme si: *stojatá voda* a porozumíme.

Jeden člověk, který cestoval po Palestýně, popisoval onen veliký rozdíl, který se jevil jeho oku při moři Genezaretském a při Mrtvém moři. Tam všecko zelené, svěží, zahrady, pole, louky, vše užitek nesoucí a na moři samém čilý rybářský život, kdežto při moři Mrtvém krajina bez zeleně, bez života, mrtvo, mrtvo.

Zajímavé jest, že obě tato moře mají co činiti s řekou Jordánem. Do obou se Jordán vlévá, ale rozdíl jest v tom, že moře Genezaretské na jedné straně vody Jordánu *přijme* a na druhé straně je zase *propouští* dál, kdežto Mrtvé moře pouze ty vody přijme, ale dále nepropustí. — Máte-li po ruce Bibli s mapami Palestýny vzadu, pohledte, že tomu tak jest.

A tu ten cestovatel, věřící člověk když toto viděl, řekl si: „Každý Kristův člověk má být plný Božího života, má se podobati onomu proudu, který kamkoliv přijde, všecko oživuje. Ale jestliže takovýmto proudem není, kde jest příčina? Mrtvé moře — *stojatá voda*. Tam se tvoří bahno, tam jest hniloba, zápach, vše jiné, jenom ne život.

• *Stojatá voda*. Má snad příliv, ale nemá odliv, není tu ten *zdravý pohyb*, který záleží v přijímání a vydávání. A tu myslím, že jest jedna z příčin, proč někteří věřící lidé nejsou oživujícím proudem, ale stojatou vodou. Nejsou k užtku svému okolí, ale spíše ke škodě. Přijímají vodu života, ale nevydávají. A tu to

přijaté ani je samotné neobživí, neobčerství.“

Jistě že známe slovo Písma: „*Blahoslaveněji jest dáti, než-li bráti*.“ My při tom myslíme vždy jen na ty hmotné příspěvky, kdežto se to týče všech darů Božích, i daru Jeho slova. Někdo ustavičně přijímá, mnoho přijímá, ale u porovnání s tím, jak mnoho přijímá, málo vydává, možno že vůbec nevydává, po způsobu Mrtvého moře.

Ale rozumějme, co jest to, *pravé vydávání*. Pravé jest tehdy, jestliže slyšené slovo Boží přijmeme *do srdce*, aby obživilo *nás*, aby změnilo *nás* a pak takto zažité slovo podáme dál, tomu, kdo nemá možnosti, aby četl v Bibli neb naslouchal, dalekému i blízkému. — Uvarujeme se takto planých řečí i neužitečného povídání, jestliže se snažíme sloužit slovem, které *nás cele zaujalo*. Tak jako moře Genezaretské propustí vody Jordánu až tehdy, když jím celým *protekou*. Jestliže tímto způsobem nevydáváme, tak *zadržujeme*, i když bychom slova Božího měli plná ústa. Je to hluché zrno, které nic neprospěje. Prý každá Boží pravda, kterou nepřijmeme *srdcem*, nám škodí a my nejdeme ku předu, ale zpět. Nabýváme jen *známosti* slova, kteráž *nadýmá*, ale ne *lásky*, která *vzdělává*.

Kéž cítíme vážnost toho: být proudem, tekoucí vodou a nikoliv mrtvým mořem, stojatou vodou. — Ale upozorňuji ještě, že nezáleží jen na správném odlivu, nýbrž i na správném přílivu. V tomto jest potřeba, abychom šetřili rovnováhy. — Nabírali pilně ze zdroje Božího, a nevydávali více než přijímáme.

Jsou někteří pracovníci Boží tak horliví, tak pečující o duše druhých, že při tom svou duši zanedbávají. Mnohem více vydávají než přijímají a to ovšem vede k bankrotu.

Četla jsem něco zajímavého ze života dvou pracovníků. Dr. Chapman, velice požehnaný evangelista, svěřil se pastoru F. B. Meyerovi se svou těžkostí. Privil: „Musím často i třikrát za den kázat, vždy a vždy vydávat a zakouším při sobě doby veliké vypráhlosti.“ Pastor Meyer mu řekl: „Bratře, již jsi to zkusil, třikrát po sobě vydechnouti a jen jednou vdechnouti? Zkus to!“

Dr. Chapman myslel, že mu pastor Meyer nerozumí, že se domnívá, jakoby si na obtíže v krku, v hlasívkách stěžoval, ale pokusil se o to, třikrát za sebou

vydechnouti a jen jednou vdechnouti. Však marně se namáhal. Řekl: „Tohle nikdo nedokáže.“ „Ovšem, že ne,“ přisvědčil pastor Meyer. A tu dr. Chapman porozuměl, že mu tím má být poslouženo v jeho službě slovem Božím, že každému vydechnutí musí předcházeti vdechnutí.

Ano, musíme vždy předem sami nabrati ze studnice života, než-li občerstvení nabídneme druhým. Ó, všimněme si té pravdy, že proud, má-li být vodou teklou, oživující všechno, musí mít *dobry přitliv* a *dobry odliv*. A Pán dejž to vám i mně, abychom byli proudem, nikoliv vodou stojatou, proudem ke cti a užitku království Božího.

Srdečně Vás pozdravuje Vaše

B. Jehličková.

## OCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH.

*Spolok „Vieroslava“ s vďakou potvrdzuje tieto milodary.*

*Bzince*: E. Bratancová 20'—; *Bratislava*: N. 200'—; *Málinec*: J. Cerina 20'—, N. N. 20'—, N. N. 20'—; *Mladá Vožice*: M. Suchanová 50'—; *Mladá Boleslav*: A. Petrová 60'—; *Nové Mesto n/Váhom*: s. Paurárová 10'—, A. Sučanová 20'—; *Ozdin*: sbierka pri svadbe br. a sestry Rojkovej 85'—, sestry, prostredníctvom s. Priečinskej 105'—, br. Medla 30'—; *Piešťany*: A. Stano 15'—; *Přerov*: M. Adámková 400'—; *Praha*: B. J. z drobečkov 50'—, M. Havličková 20'—, K. Čajková 50'—, Zd. Starchová 50'—; *Poltár*: N. N. 40'—; *Púchov*: A. Mitánová 10'—; *Senica*: N. N. 50'—; *Suchá Hora*: J. Síkora 10'—; *Sereď*: B. Getverdová 50'—; *Stará Turá*: „Modry kríž“ 120'—, A. Krúpová ml. 100'—, N. N. 50'—, N. N. 100'—, J. Machajdík 80'—, M. Potfaj 80'—, p. Tarek 50'—; *Šenkvice*: N. N. 20'—; *Štvrtok*: s. Kotrlóvá 10'—; *Štós*: pi. Urbančíková 100'—; *Trebejov*: N. N. 40'—, K. Rybáriková 50'—; *Tisovec*: Z. Augustová 200'—; *Trakovice*: A. Šimo-

níková 20.—; *Turč. Šv. Martin*: A. Kucháriková 40.—; *Uh. Hradiště*: M. Urbancová 50.—; *Václavice*: P. Sochorová 25.—.

*Členské příspěvky poslali*: Bratislava: s. Školníková 100; Brno: M. Neumanová 20.—; *Hor. Střížov*: Bl. Brodská 15.—; *Kalinovo*: S. Křižáni 20.—, H. Antalová 10.—; *Nové Mesto*: s. Pauzárová 20.—; *Ozdín*: s. Priečinská 10.—, H. Struhárová 10.—; J. Jakubová 10.—, Z. Hanová 20.—; *Přerov*: M. Adámková 50.—; *Slavkov*: A. Musilová 20.—; *Stará Turá*: B. Chorvátová 30.—; *Válkovo*: A. Findová 10.—.

*Na Domov bielych hláv*: Lubina: s.

Ľisá st. 20.—; *Hor. Střížov*: Bl. Brodská 5.—; *Slavkov*: A. Musilová 100.—.

*Na misiu*: *Horní Střížov*: Bl. Brodská 10.—; *Mor. Lieskové*: br. Švacho 20.—; *Senica*: M. Durcová 5.—; *Stará Turá*: pi. Zahorová 20.—.

*Milodary v naturáliach*: *Bzince*: Kovačovicová vajcia, E. Bratancová vajcia; *Ozdín*: sestry, vajcia; *Mor. Lieskové*: rod. Bukovčíková vajcia, maslo; *Poltár*: N. N. múku, krupicu, maslo; *Stará Turá*: N. N. chlieb, M. Potfaj zeleninu, zemiaky, M. Roháček zeleninu, ovocie, B. Hlubocká zeleninu, A. Slezáčková zemiaky, M. Uhlíková fazulu; *Válkovo*: s. Findová slaninu, maslo.

Naši čtenáři si už zajisté všimli, že toto číslo *Večernice* je tištěno v nové tiskárně. Různé dopravní svízele nás přiměly, vyhledat tiskárnu bližší. Je to závod p. Daniele Pažického na Myjavě, kam máme jen dvě hodiny cesty pěšky a půlhodinku vlakem. Doufáme, že v naší nové tiskárně budou vůči nám tak ochotní a laskaví, jako byli naši milí Chládkovi v Mladé Boleslavi, kterým při této příležitosti co nejsrdečněji děkujeme za všechen upřímný zájem o naši práci a za lásku k *Večernici*.

*Večernice* vycházela od samého počátku, tedy skoro 16 let, v tiskárně pana Chládky, tamtéž se tiskly knihy sestry Kristíny Royové i moje — ale nikdy nebylo mezi námi a naším tiskařem sebemenšího nedorozumění. Pan Chládek vždy spíše hleděl na náš prospěch, než na svůj. Získali jsme v něm i v milé paní Chládkové, věrné přátele. Viděli jste to i z toho, že jste mohli své dary a příspěvky posílati na složenkách p. Chládky. Přibýlo jim tím v účtování mnoho práce, ale ochotně to pro nás činili. A kolikrát byly zvýšeny tiskařské sazby, podražil papír, ale účet za *Večernici* zůstával nezměněn. „Rozhodli jsme se, že nebudeme od vás žádat více“, napsali nám z tiskárny, „však nám to Pán Bůh nahradí jinak“. Nevíme kdy a kterak, ale víme jedno: Že náš Otec nebeský nezůstává nikomu nic dlužen. Vyprošujeme od Něho požehnání pro celou Chládkovic rodinu, s kterou se velmi nerady loučíme.

Kam bude možno posílat předplatné a příspěvky na naši práci, oznámíme, jak Pán dá, v příštím čísle. Zatím pošlejte i nadále na p. Chládky.

*Večernicu* vydává spolek „*Vieroslava*“ na Starej Turej. — Zodpovedná redaktorka Mária Rafajová. — Spolupracovníčka Božena Jehličková, Praha-Strašnice. —

Předplatok 10 Ks ročne, pre Ameriku 18 Ks. Jednotlivé číslo 2 Ks.

Tlačou kníhtlačiarny Daniela Pažického na Myjave.